

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X.**, nar. dne X.,
st. příslušnost Ukrajina
bytem X.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem
advokátem se sídlem Opletalova 1471/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

za účasti: a) **X.**, nar. dne X.
b) nezl. **X.**, nar. dne X.
oba bytem X.
oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem
advokátem se sídlem Opletalova 1471/25, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020 č. j. CPR-1817-2/ČJ-2020-930310-V251

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. CPR-1817-2/ČJ-2020-930310-V251 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. CPR-1817-2/ČJ-2020-930310-V251 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 12. 2019, č. j. KRPA-363281-25/ČJ-2019-000022-50. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně tak, že část výroku změnil, kdy stanovil povinnost žalobkyně opustit území členských států do 45 dnů nikoli ode dne oznámení rozhodnutí, ale od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbylé části žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala zjevnou nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, jeho nezákonnost a také nesprávné právní posouzení.
3. Žalovaný nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav, kdy došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. Správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy žalobkyně. Žalovaný zcela nedostačujícím způsobem vzal v potaz oprávněné zájmy nezletilých dětí žalobkyně. Došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a stejně tak k porušení některých mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Zároveň došlo k porušení ústavního pořádku ČR, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Správní orgány byly spraveny o tom, že na území ČR žijí nezletilé děti žalobkyně X., nar. X. a X., nar. X. Zároveň byly správní orgány srozuměny s tím, že oba nezletilí synové žalobkyně na území ČR navštěvují základní školu a mají zde veškeré zázemí, které naopak nemají v rodném státě jejich matky (žalobkyně).
4. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nebude žalobkyni způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl nepřiměřený.

5. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly též s nepřiměřeností vydaných rozhodnutí ve vztahu k ostatním osobám, které byly označeny za účastníky řízení. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, dle něhož je nutné zkoumat také vliv rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění. Správní orgány však nezkoumaly přiměřenost ve vztahu k nezletilým synům žalobkyně a nepoměřily veřejný zájem z vycestování cizince a zájem nad ochranou soukromého a rodinného života žalobkyně. Výchova a zabezpečení synů vyžadují přítomnost matky na území ČR. Není možné, aby děti zůstaly pouze v péči otce, neboť jsou na matku velmi fixovány a nebylo by v nejlepším zájmu žádného u dětí, aby byly dlouhodobě odtrženy od své matky, přičemž žalobkyně má za to, že hrozba dlouhodobého odloučení od rodiny je v případě nuceného vycestování žalobkyně zcela zřejmá.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc k novému projednání. Zároveň požadoval, aby soud rozhodl tak, že se žalobkyni přiznává náhrada nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a že za daných okolností nelze od uložení tohoto rozhodnutí upustit, kdy je v tomto konkrétním případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.
8. Žalobkyně v této souvislosti v námitkách odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, který se však váže na správní opatření formou správního vyhoštění, se kterým je spojen zákaz pobytu, což vylučuje tvrzení žalobkyně, že je její situace obdobná. Správní orgán I. stupně totiž po prvotním řízení o správním vyhoštění rozhodl o překvalifikování řízení na povinnost opustit území EU.
9. Správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval relevantními okolnostmi v souvislosti s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, včetně konkrétních konsekvencí tohoto rozhodnutí.
10. Žalovaný má za to, že je v každém případě potřeba důsledně dodržovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vycestování cizince a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Rozhodnutí o povinnosti opustit území EU je v tomto konkrétním případě přiměřeným zásahem, kdy tímto rozhodnutím není do budoucna zamezeno vstupu žalobkyně do ČR. Žalobkyně tak může podat žádost o vízum či pobytové oprávnění neprodleně po vycestování z území ČR a navrátit se zpět na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

11. Žalovaný v závěru konstatoval, že z dikce § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplývala pro správní orgán I. stupně jiná možnost rozhodnutí. Dle uvedeného ustanovení policie nemá jinou možnost, než vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, jsou-li naplněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení. Žalovaný je přesvědčen, že za daných konkrétních okolností nebylo možno od uložení rozhodnutí o povinnosti opustit území EU upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Dne 20. 4. 2022 doplnil žalovaný své vyjádření a uvedl, že žalobkyně podala dne 2. 3. 2022 žádost o vydání zvláštního víza pro občany Ukrajiny. Této žádosti žalobkyně bylo vyhověno a byl jí udělen dlouhodobý pobyt na území ČR ve formě dočasné ochrany platný od 2. 3. 2022 do 1. 3. 2023, a je tedy oprávněna pobývat na území ČR. Z důvodu povoleného pobytu na území České republiky není žalobkyně povinna opustit území členských států Evropské unie na základě žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistit tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
15. Dne 18. 5. 2019 se žalobkyně dostavila k správnímu orgánu I. stupně k vyřešení pobytu svého syna X. (osoba zúčastněná na řízení) na území ČR. Dne 18. 10. 2019 správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni, že zahájil řízení o jejím správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Tentýž den žalobkyni vyslechl.
16. Žalobkyně v rámci výslechu uvedla, že na území ČR poprvé přicestovala v roce 1999 kvůli práci. Mladší syn X. (osoba zúčastněná na řízení) měl podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Má tři syny, nejstarší z nich žije na Ukrajině a mladší dva na území ČR. Kromě syna na Ukrajině nikoho nemá. Se synem na Ukrajině není v kontaktu. Mladší synové nemluví ukrajinsky a nikdy nebyli na Ukrajině. Žalobkyně na Ukrajině nemá žádné zázemí, 20 let tam nebyla. Uvedla, že jí ve vycestování brání, že má na území ČR své děti, které zde studují a vyrůstají. Mají tu veškeré zázemí. Žalobkyně dále uvedla, že má v ČR veškeré své kamarády a známé. Uvedla, že nemá kam vycestovat. Zástupce žalobkyně uvedl, že žádá o zastavení řízení z důvodu azylového řízení syna žalobkyně X. Doplnil, že žalobkyně požádala o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu v únoru 2019, o této žádosti však nebylo ke dni provedení výslechu dne 18. 10. 2019 rozhodnuto.
17. Správní orgán I. stupně se dne 18. 10. 2019 obrátil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), a požádal OAMP o sdělení, zda měla žalobkyně povolený pobyt na území nebo je vedeno řízení, které by ji k pobytu opravňovalo. Zároveň správní orgán I. stupně požádal OAMP o sdělení, od kdy se cizinec nachází na území ČR neoprávněně a požádal OAMP o zaslání pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení o povolení k trvalému pobytu a následné žádosti o strpění pobytu a vyjádření k pobytu žalobkyně.
18. OAMP uvedl ve svém vyjádření ze dne 21. 10. 2019, že žalobkyně na území pobývala do 11. 2. 2019 na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Dne 11. 2. 2019 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Tato Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žádost byla dne 30. 4. 2019 zamítnuta a rozhodnutí ve věci nabylo právní moci dne 1. 6. 2019. Do tohoto data byla žalobkyně oprávněna na území pobývat ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. OAMP dále uvedl, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu a dne 9. 5. 2019 bylo řízení zastaveno. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která odvolání zamítla. Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 9. 8. 2019. Žalobkyně nebyla na základě tohoto řízení oprávněna pobývat na území ČR. Žalobkyně podala dne 21. 8. 2019 žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vízum nebylo žalobkyni uděleno dne 12. 9. 2019. Žalobkyně požádala o nové posouzení důvodů neudělení víza, o kterém ke dni vydání sdělení OAMP nebylo rozhodnuto. Žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území na základě tohoto probíhajícího řízení. OAMP uzavřel, že žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území ČR.

19. Vyrozuměním ze dne 1. 11. 2019 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni ve smyslu § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že řízení zahájené řízení o správním vyhoštění vede dále ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 25. 11. 2019 uvedla, že na území ČR pobývá již od roku 1999, tj. více jak 20 let. Za tuto dobu si v ČR vytvořila silné sociální vazby. Plyně ovládá český jazyk. Na Ukrajině nemá již žádné vazby. Nemá příbuzné, ke kterým by se mohla navrátit. Vzhledem k tomu, že žila v oblasti Ukrajiny, kde se nemluvilo ukrajinsky, tento jazyk vůbec neovládá a rusky mluví s velkými obtížemi.
21. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 2. 12. 2019, č. j. KRPA-363281-25/ČJ-2019-000022-50 uložil žalobkyni povinnost opustit území členských států EU a stanovil jí dobu k opuštění území do 45 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že nemá pochyb ohledně integrace žalobkyně a jejích synů. Dle správního orgánu I. stupně přeje-li si žalobkyně život své rodiny vázat k ČR, měla činit takové kroky, na základě kterých by nyní nepobývala na území neoprávněně. Správní orgán I. stupně zároveň uvedl, že synové žalobkyně pobývají na území ČR rovněž nelegálně, kdy se starším synem žalobkyně X. bylo vedeno řízení o správním vyhoštění a s mladším synem X. bylo vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jednalo se však o opakovanou žádost, mladší syn žalobkyně tedy nebyl oprávněn pobývat na území ČR, a to ani po dobu vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. K § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně je zdravotně v pořádku a nemá problém s vycestováním do domovského státu. Dále uvedl, že žalobkyně je v ČR nemajetná. Shledal, že při posuzování kritérií pro určení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně přetrvávají aspekty svědčící v její neprospěch, a proto správní orgán I. stupně učinil dílčí závěr, že rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR je k povaze a míře protiprávního jednání žalobkyně zcela přiměřené a v souladu se zákonem.
22. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, v němž namítala, že je posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nedostatečné.
23. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a část výroku změnil tak, že stanovil povinnost žalobkyně opustit území členských států

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

do 45 dnů nikoli ode dne oznámení rozhodnutí, ale od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbylé části žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura Nejvyššího správního soudu již v několika případech konstatovala, že v určitých výjimečných situacích je na místě odchýlit se od tohoto zákonného ustanovení a v souladu s ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU zohlednit také pozdější změny skutkového stavu, které nebyly žalobou namítány, případně které nastaly až po vydání rozhodnutí správním orgánem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31). Městský soud v Praze shledal, že jsou tyto skutečnosti v řešeném případě splněny a při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednil také zásadní změny okolností v zemi původu žalobkyně a osob zúčastněných na řízení. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Podle § 50 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
26. Po vydání rozhodnutí žalovaného se významně změnily poměry v zemi původu žalobkyně. Dne 24. 2. 2022 zaútočila na Ukrajinu vojska Ruské federace a vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt, který zasahuje celé její území.
27. K povinnosti vzít v úvahu válku na Ukrajině se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, jehož závěry se sice vážou k udělení mezinárodní ochrany), ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států přitom dospěl ke stejnému závěru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2022, č. j. 2 Azs 249/2021-28). Také konstatoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 Azs 47/2022-34), že je nutné k novým okolnostem „přihlédnout (bez ohledu na pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s.), pokud by jinak nebyly dodrženy přímo použitelné normy, z nichž plyne především právo na život, zákaz mučení (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“) a zásada non refoulement. Soud vezme nové skutečnosti v úvahu buď při hodnocení přijatelnosti, nebo shledá přijatelnost kasační stížnosti a této otázce se bude věnovat při přezkumu věci samé (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, bod 22; rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 2014/2020-46, body 8 a 9).“
28. V dalším svém rozsudku ze dne 5. 5. 2022, č. j. 2 Azs 249/2021-28, který se týkal povinnosti stěžovatelky opustit území, Nejvyšší správní soud opět uzavřel, že změna poměrů na Ukrajině je natolik závažná a vyvolává pochyby o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a o její bezpečnosti, že Nejvyšší správní soud od ní nemohl odhlédnout. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

válečný konflikt bezpochyby zakládá existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu ve smyslu čl. 8 Úmluvy a je nutné při rozhodování znovu posoudit dopad uložení povinnosti opustit území ČR na stěžovatelčin soukromý a rodinný život, a to především s ohledem na fakt, že nemá silné vazby k jiným státům než ČR a Ukrajině, přičemž při návratu na Ukrajinu by byla ohrožena její bezpečnost a život. Válečný konflikt je nutné při vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu vždy zohlednit. Je také vhodné zkoumat sociální situaci, do níž by stěžovatelka byla při nucené povinnosti opustit území uvržena.

29. Městský soud považoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za nezbytné přihlídnout k ruské invazi na Ukrajinu, i když nastala po vydání napadeného rozhodnutí. Soud má zároveň za to, že válečný konflikt na Ukrajině je skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
30. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí shledal zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně za přiměřený s ohledem na skutečnost, že tato mohla po vycestování do země původu neprodleně požádat o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky. Za aktuální situace na Ukrajině již tento závěr neobstojí. Za této situace se soud nemůže ani vyjádřit k dopadu povinnosti žalobkyně vycestovat na její syny. Soud zde toliko obecně konstatuje, že odůvodnění žalovaného v aspektu posouzení přiměřenosti neshledal nedostatečným či formálním, obě rozhodnutí zohledňovala konkrétní situaci žalobkyně (viz strana 4, 5 napadeného rozhodnutí a strana 5, 6, 7 prvostupňového rozhodnutí).
31. Vzhledem k aktuální situaci na Ukrajině je nutné při rozhodování znovu posoudit dopad uložení povinnosti opustit území ČR na soukromý a rodinný život žalobkyně, a to především s ohledem na fakt, že nemá vazby k jiným státům než ČR a Ukrajině, žalovaný posoudí v této souvislosti též dopady válečného konfliktu na Ukrajině.
32. Pokud bude v dalším řízení postaveno na jisto, že žalobkyni byl udělen dlouhodobý pobyt na území ČR ve formě dočasné ochrany platný od 2. 3. 2022 do 1. 3. 2023 (důkaz nyní soud nemá k dispozici), bude na místě řízení o povinnosti žalobkyně opustit území zastavit.
33. Přestože žalovaný uvedl, že s ohledem na udělení povolení k pobytu netrvá na vycestování žalobkyně, je pro právní jistotu žalobkyně vhodné toto rozhodnutí zrušit. V opačném případě by bylo toto pravomocné rozhodnutí vykonatelné a s ohledem na pominutí odkladného účinku žaloby by žalobkyně dle tohoto rozhodnutí měla povinnost vycestovat z ČR. Zákon o pobytu cizinců nestanoví, že by udělením povolení k pobytu cizinci zaniklo rozhodnutí o jeho povinnosti opustit území ČR.
34. Soud přitom nezpochybňuje postup žalovaného, který na vycestování žalobkyně s ohledem na jí udělené povolení k pobytu netrvá, z pohledu právní jistoty je na místě zrušit toto pravomocné rozhodnutí. Tomu nasvědčuje také úprava ve směrnici 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“). Článek 6 odst. 4 směrnice 2008/115/ES členským státům umožňuje ze solidárních, humanitárních nebo jiných důvodů kdykoliv rozhodnout o udělení autonomního povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu státnímu příslušníku třetí země, který neoprávněně pobývá na jejich území. V tomto případě se rozhodnutí o navracení nevydává a bylo-li již vydáno, zruší se nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pozastaví na dobu platnosti povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu. Rozhodnutím o navrácení je přitom podle českého vnitrostátního práva například rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států či rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vztahu k správnímu vyhoštění je zákonem o pobytu cizinců řešen další postup v případě nemožnosti cizince vycestovat (§ 120a odst. 2) nebo udělení povolení k pobytu, když je cizinci např. udělen azyl (§ 120a odst. 7), cizinci je udělena doplňková ochrana či povolen pobyť za účelem strpění pobytu na území (§ 120a odst. 8). Obdobná vnitrostátní právní úprava ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území však v zákoně o pobytu cizinců chybí.

35. Soud tak zrušil rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek celkem 4 000 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], sepsí žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a to 2 úkony po 3 100 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví) náleží zástupci odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Dále byla žalobkyni přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 1 816,50 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí 14 466,50 Kč.
37. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl výrokem III. podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, zároveň neshledal podmínky pro použití § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s., proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. května 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.